

Τέσσερα χρόνια κατάληψη Βαρβάρα

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΕΡΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

ΓΙΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Ναι! Είμαστε ακόμα εδώ, μετά από 48 μήνες, και συνεχίζουμε πάντα, μέσα από ευχάριστες και άσχημες στιγμές, μέσα από γιορτές και καβγάδες, να ζούμε συλλογικά και να κρατάμε αυτό το σπίτι ζωντανό ενάντια στα αφεντικά και στην οργανωμένη πλῆξη που κυριαρχεί στην πολη.

Είμαστε ακόμα εδώ, μετά από 1483 ημέρες κατάληψης, να μεγαλώνουμε παρέα, έχοντας γνωρίσει σε αυτό το σπίτι ο ένας τον άλλο μέσα από καταστάσεις και δυνατότητες ελευθερίας, αυτονομίας και αυτοοργάνωσης. Το ό-τι υπάρχουμε ακόμα εδώ, παρά τις απειλές και τις διώ-ξεις του δήμου θεσσαλονίκης, και συνεχίζουμε να πα-λεύουμε για αυτά που θεωρούμε σωστά, ωφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην αλληλεγγύη και αυτό είναι σίγουρα από τα καλύτερα πράγματα που μάθαμε αυτά τα τέσσε-ρα χρόνια στην κατάληψη.

Με αυτή την εισαγωγή σας καλωσορίζουμε λοιπόν στο φυλλάδιο αυτό και σας υποδεχόμαστε στις γιορτές αυτο-οργάνωσης που γίνονται στην κατάληψη Βαρβάρα για τα τέσσερα χρόνια λειτουργίας της. Εδώ μέσα θα βρείτε έ-να απολογισμό για αυτά τα τέσσερα χρόνια, ένα κείμε-νο από κόσμο που συμμετέχει με την παρουσία και την δημιουργία του σε αυτό το τετράημερο και το πρόγραμμα σχετικά με τις συζητήσεις και τις εκδηλώσεις των ημερών αυτών.

κατάληψη Βαρβάρα

ΠΕΜΠΤΗ 22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Στις 6:00 μ.μ θα προβληθεί βιντεοπροβολή παραγωγής 1993 από τις καταλήψεις του Άμστερνταμ. Στην κασσέτα, διάρκειας 60 λεπτών, παρουσιάζονται μερικές από τις καταλήψεις που υπάρχουν στο Άμστερνταμ, συνεντεύξεις από τους κατοίκους των καταλήψεων για τον τρόπο ζωής τους, για την οργάνωσή τους, πως κάνουν καταλήψεις, για τα κέντρα συντονισμού των καταλήψεων και τις δραστηριότητες τους. Επίσης στην ίδια κασσέτα προβάλλεται ένα μικρό χρονικό των συγκρούσεων του κινήματος των καταλήψεων στο Άμστερνταμ, ενός από τα παλιότερα κινήματα για τις καταλήψεις στην Ευρώπη.

Μετά το τέλος της προβολής σας καλούμε σε μια, ιδιαίτερα σημαντική για μας, ανοιχτή συζήτηση για την μέχρι τώρα πορεία της κατάληψης, τις λειτουργίες και τους στόχους της.

Η συζήτηση αυτή πιστεύουμε ότι είναι μια καλή ευκαιρία να εκτιμήσουμε μαζί το απόθεμα των εμπειριών που υπάρχουν από την μέχρι τώρα παρουσία της κατάληψης. Είναι η ώρα να δούμε κατα πόσο οι αρχικοί στόχοι που επιλέξαμε για αυτό το εγχείρημα έχουν πετύχει ή όχι. Θέλουμε να βρούμε τις αιτίες και να βοηθηθούμε έτσι ώστε να συνεχίσουμε εκεί που μπορεί η κατάληψη Βαρβάρα

να προσφέρει δράση. Διάθεσή μας είναι, αν χρειαστεί, η κουβέντα αυτή να συνεχιστεί και την επόμενη ημέρα στις 6:00 μ.μ. Σε όλη την διάρκεια των συζητήσεων θα προσπαθήσουμε να ηχογραφήσουμε τις συζητήσεις ώστε να εκδοθεί μία μπροσούρα με το περιεχόμενό τους, με σκοπό να διανεμηθεί και σε άλλους παρόμοιους χώρους. Κάτι ανάλογο είχαν κάνει οι συλλογικότητες από το στέκι περιστερίου και την κατάληψη βίλλα Αμαλίας στην αθήνα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Οφείλουμε να ζητήσουμε συγγνώμη, αφού δεν καταφέραμε να προετοιμάσουμε ένα πλαίσιο που να μας ικανοποιεί, έτσι ώστε να προτείνουμε μια συγκεκριμένη θεματολογία για την συζήτηση που καλέσαμε για την παρασκευή. Αποφασίσαμε λοιπόν ότι καλύτερα θα ήταν να αναβάλουμε τη συγκεκριμένη συζήτηση για κάποια άλλη φορά, ενώ αν χρειαστεί, την ώρα αυτή μπορεί να συνεχιστεί η προηγούμενη κουβέντα.

Μετά θα ακολουθήσει πάρτυ για τα τέσσερα χρόνια της κατάληψης.

ΣΑΒΒΑΤΟ 24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Σας καλούμε να συμμετέχετε σε ένα καταληψιακό γεύμα, φέρνοντας ο καθένας μία φαγητά, ποτά, γλυκά, μουσικά όργανα. Το φαγοπότι θα ξεκινήσει από τις 8:00 και στην συνέχεια σύντροφοι από την Αγία Παρασκευή θα αρχίσουν την ρεμπέτικη βραδιά.

ΓΙΑ ΤΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ...

*Μουσικές διαδρομές
από το ρεμπέτικο,
τον μύθο... στις αυλές
και τις ταράτσες.*

Το ρεμπέτικο υπήρχε έναν καιρό που λειτουργούσε παράνομα σε απρόσιτες και απομακρυσμένες κρυψώνες. Όταν η δημιουργία, όπως στο δημοτικό τραγούδι, είχε ακόμα συλλογικό χαρακτήρα και η παράδοση ήταν προφορική, διαδιδόταν από γενιά σε γενιά, από στόμα σε στόμα. Όταν οι δημιουργοί ήταν ανώνυμοι, ο ρόλος του προσωπικού ταλέντου ή της «καλής φωνής» άγνωστα και η μουσική και τα τραγούδια τους αποκρυστάλλωναν πτυχές της καθημερινής τους ζωής, κώδικες αξιών και ηθικής αντίστασης απέναντι σε ό,τι τους καταπίεζε. Το ρεμπέτικο υπήρχε όταν έκφραζε τα βιώματα ενός κόσμου σε αδιάκοπη κίνηση με σχέσεις συγγένειας, γειτονιές, με προσωπικούς δεσμούς, με γιορτές...

...τον μύθο...

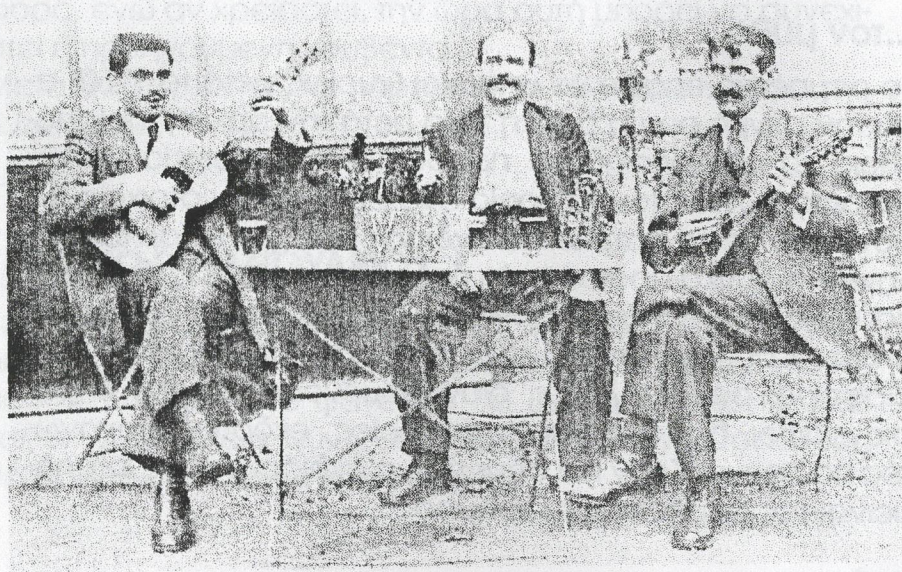
Το ρεμπέτικο έπαψε να υπάρχει (κυρίως μετά το 1950) από την στιγμή που η αστική τάξη μετά την αρχική της απέχθεια το οικειοποιήθηκε προσθέτοντας στοιχεία μύθου και αφαιρώντας του τα οποία ανατρεπτικά του στοιχεία. Τα σύνδεσε με το πατριωτικό ενδιαφέρον, με τα αρχαιοελληνικά ή δυτικά πρότυπα, ότι δηλαδή ονόμαζε η ίδια πολιτισμό και το ρεμπέτικο αρνιόταν. Το ρεμπέτικο έπαψε να υπάρχει από την στιγμή που το πήραν στα χέρια τους οι διάφοροι ρεμπετολόγοι, διανοούμενοι, έμποροι, δημοσιογράφοι, δισκογραφικές εταιρείες, εκδότες, οργανωτές που συνεχίζουν και σήμερα να εκδίδουν τους εναπομειναντες ρεμπέτες επί χρήμασι.

...το σήμερα..

Το ρεμπέτικο έπαψε να υπάρχει σαν μορφή συλλογικής έκφρασης και ανώνυμης δημιουργίας με την εμπορευματοποίηση της ίδιας της τέχνης. Με την «ανάπτυξη» της βιομηχανίας της διασκέδασης, με τον έλεγχο της δημιουργίας, της διάδοσης και της έκθεσης ενός έργου από δισκογραφικές εταιρείες και μέσα μαζικής ενημέρωσης. Με τις τεχνικές αναπαλαιώσεις που φτιάχνουν τη μόδα, με τη σωρηηδόν δημιουργία «νέων ταλέντων» νέου στυλ κ.λ.π που μετατρέπουν την μουσική σε ένα γαστρονομικό προϊόν προς τέρψην των παθητικών δεκτών της. Δέξου αυτό που σου πασάρουμε, αγόρασέ το και απόλαυσε τη μοναξιά σου. Γιατί αυτό κάνει και συντηρεί η σύγχρονη διασκέδαση.

Στις αυλές και τις ταράτσες.

Εδώ δεν αρκεί απλώς να βάλουμε τα πράγματα στην θέση τους, να βρούμε π.χ. το καλό ρεμπέτικο ή να πούμε

πως έτσι είναι τα πράγματα και να φάμε ό,τι μας σερβίρουν.

Το σήμερα γεννά νέες ανάγκες και αγωνίες. Ανάγκες να βρεθούμε πραγματικά, να δημιουργήσουμε μέσα σε νέες συλλογικότητες, να εκτεθούμε. Να συναντήσουμε και να συναντηθούμε ανεξάρτητα από μουσικά γούστα και ταμπέλες. Άλλωστε η μουσική καθορίζεται μέσα από τις πράξεις και τις επιλογές αυτών που τις δημιουργούν και είναι αυτό που την κάνει να αποκτά την αρχική της ουσία, μια μορφή ελευθερίας.

- Αγωνίες που μπορούν να γίνουν πράγματα πέρα από όλα αυτά. Πώς μπορούμε να θωρακίσουμε το περιεχόμενο μιας προσπάθειας χωρίς να πέφτουμε πάλι σε μασημένα πράγματα, χωρίς να μας ξεφύγει η ουσία. Και πού μπορεί να πραγματωθεί ένα έργο (μουσικό, εικαστικό κ.α.), σε ποιούς χώρους ώστε να ανασαίνει ελεύθερα και α δημιουργεί επικοινωνία.

- Σε διαδρομές και σε τόπους δύσβατους αλλά ταυτόχρονα με πόνο, χαρά έρωτα και παιχνίδι.

- Σε χώρους που ίσως μας «κλέβουν» καθημερινά, στους δρόμους, στα πάρκα, στις αυλές και στις ταράτσες.

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Οι εκδηλώσεις θα κλείσουν την Κυριακή στις 10:00, με συναυλία με τους ΔΡΑΚΑΤΩΡ.

Η κατάληψη Βαρβάρα πραγματοποιήθηκε από μία ομάδα 25 ατόμων τον Ιανουάριο του 1994. Η ιδέα μιας κατάληψης στην θεσσαλονίκη συζητιότανε για αρκετά χρόνια μετά το κλείσιμο της κατάληψης Πανδώρα το καλοκαίρι του 1990, και πήγαζε από την διάθεση κάποιων ανθρώπων να επαναφέρουν το ζήτημα της κατάληψης ενός άδειου κτιρίου ως μέσο αγώνα. Η ιδέα αυτή, η οποία άρχισε να συζητιέται το καλοκαίρι του 1993, σηματοδοτούσε την ανάγκη να αποκτηθεί ένας χώρος που να δίνει την δυνατότητα αυτονομίας επάνω στις κινήσεις και τις αποφάσεις αυτής της ομάδας, ένας χώρος που θα χρησιμοποιηθεί σαν αφετηρία δράσης στα προβλήματα και τις ανάγκες που δημιουργεί η εμπορευματοποίηση της καθημερινότητας, η κάθε μορφής εξουσία και διαχωρισμού.

Οι λόγοι, οι οποίοι απαντούσαν στο ερώτημα για ποιόν λόγο επιλέχθηκε η κατάληψη ως μέσο, ήταν τρεις. Ο πρώτος ήταν ότι μια κατάληψη ήταν απο μόνη της μια έμπρακτη απάντηση στο πρόβλημα της εμπορευματοποίησης της στέγης, ο δεύτερος ότι ήταν μια κίνηση ενάντια στα σχέδια του Δήμου θεσσαλονίκης και του οργανισμού πολιτιστικής πρωτεύουσας 97, και ο τρίτος ότι θα έδινε την δυνατότητα για δράση που θα απευθύνεται άμεσα στην γειτονιά της Άνω Πόλης, αλλά και στην πόλη γενικότερα, μιας που η δράση των πιο πολλών από την συλλογικότητα της κατάληψης εγκλωβιζόταν μέσα στα στέκια του βιολογικού και της φιλοσοφικής, στα πανεπιστήμια.

Στις πρώτες και ιδιαίτερα σημαντικές συζητήσεις για τους λόγους ύπαρξης της κατάληψης, τις ανάγκες που απαιτά, τον χαρακτήρα που θα έχει, αυτό που επικράτησε ως κυρίαρχο θέμα ήταν η πραγματοποίηση της ίδιας της κατάληψης αφού η υλοποίηση και μόνο φαινότανε ένα πά-

ρα πολύ δύσκολο πράγμα.

Η συλλογικότητα αποφάσισε να κινηθεί, όχι ως πολιτική ομάδα, αλλά με ελεύθερες πρωτοβουλίες, να στηρίζεται στην αλληλεγγύη στην υπευθυνότητα και τον αλληλοσεβασμό. Στο πρώτο κείμενο που δημοσιοποιούσε την έναρξη της κατάληψης, στις 3 Ιανουαρίου 1994, γινότανε ξεκάθαρο ότι η κατάληψη είχε πραγματοποιηθεί για πολλούς λόγους παράλληλα και ότι έθετε πολλά ζητήματα στην δράση της.

Έτσι, σχετικά με την συνοχή της συλλογικότητας, γινότανε ξεκάθαρο ότι βασιζότανε στην «προσωπική δοκιμασία μέσα από την καθημερινότητα και τις προσωπικές εμπειρίες». Ότι «μέσο είναι η αυτοοργάνωση»... ότι «εναντιωνότανε σε κάθε μορφής εξουσία, ρατσισμό και σεξισμό»... ότι «επιδίωκε τη μέγιστη συνειδη-

τή συμμετοχή ανθρώπων στις δραστηριότητες μας με αντιεμπνευματικές αρχές ενάντια στον ρόλο οπαδού-δέκτη-καταναλωτή». Για τον κατειλημμένο χώρο, ότι επιδίωκε να «απελευθερωθεί από την μαζική κατευθυνόμενη κουλτούρα, ένα χώρο ελεύθερο όπου θα μπορούμε να μένουμε, να δημιουργούμε και από όπου σκοπεύουμε να εκφράζουμε τις ιδέες μας στην γειτονιά και σε ολόκληρη την πόλη». Μέσω αυτής της κατάληψης έβλεπε την

δημιουργία ενός «κέντρου αντίστασης, ενός πολιτιστικού κέντρου με ελεύθερη συμμετοχή κόσμου και αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες.». Από το κάλεσμα για μια συντονισμένη και μαζική δράση ενάντια στην πολιτιστική πρωτεύουσα 97 συγκροτήθηκε μια πρωτοβουλία με κόσμο εκτός της κατάληψης. Ήταν μία από της πολλές προσπάθειες να γίνει η κατάληψη κέντρο ανάπτυξης δράσης από κόσμο έξω από την συλλογικότητα. Η πρωτοβουλία αυτή συναντιότανε μέχρι και τον Μάιο του 1994, όπου και σταμάτησε τις άκαρπες προσπάθειες για κάτι δημιουργικό.

Την εποχή αυτή εμφανίζονται και οι πρώτες εσωτερικές συγκρούσεις ανάμεσα σε όσους εκδηλώνουν μόνο στεγαστική διάθεση για την κατάληψη, σε όσους ήθελαν λόγω κούρασης ή απογοήτευσης να αποχωρίσουν και σε όσους θέλανε να λειτουργεί η κατάληψη πάντα με κεντρικό χαρακτήρα το στεγαστικό, αλλά με την συλλογικότητα να αναπτύσει εξωστρεφή δράση κρατώντας στην ουσία το μεγαλύτερο μέρος από το αρχικό πλαίσιο της κατάληψης.

Παράλληλα αποφασίστηκε να υπογράφονται οι αφίσσες και οι προκηρύξεις ως «αυτοδιαχειριζόμενο πολιτιστικό κοινωνικό κέντρο, κατάληψη Βαρβάρα» κάτι το οποίο έγινε περισσότερο για να δημιουργήσει μία εντύπωση στον δήμο θεσσαλονίκης, παρά για να προσδιορίσει μια ταυτότητα στην κατάληψη.

Τις χρονιές 1994 και 1995 αναπτύχθηκαν πολλές δραστηριότητες από τη συλλογικότητα της κατάληψης. Η επιδιόρθωση των χώρων στο εσωτερικό του σπιτιού, αναμορφώθηκαν το μπαράκι, το βιβλιοπωλείο και ο θερινός κινηματογράφος, που ήταν μια προσπάθεια να αναδειχθεί ένας εναλλακτικός τρόπος ψυχαγωγίας και δημιουργίας στην πόλη, μια προσπάθεια αντίστασης στην εμπορευματοποίηση και ανοίγματος μιας συζήτησης για την δημιουργία ε-

νός ελευθεριακού πολιτισμού. Παράλληλα γίνονται σε μεγάλο αριθμό και με συνέπεια εξωστρεφείς εκδηλώσεις στην γειτονιά και σε κεντρικά σημεία της πόλης με παρεμβάσεις αφίσσες και προκηρύξεις. Η κατάληψη χρησιμοποιήθηκε ως χώρος συγκέντρωσης και αντιπληροφόρησεις για ζητήματα καταστολής, όπως το πολυτεχνείο 95, οι απεργίες πείνας αγωνιστών που βρίσκοταν στην φυλακή, η εισβολή των ΜΑΤ στις τέσσερις καταλήψεις στην Αθήνα, το μαχαίρωμα καταληψία έξω από την κατάληψη της οδού Αλκαμένους τον Απρίλιο του 95, ενώ η κατάληψη Βαρβάρα συμμετείχε στον αγώνα των κατοίκων Μετεώρων για το στεγαστικό τους πρόβλημα σε κεντρικό και τοπικό επίπεδο. Στην κατάληψη έγιναν αξιολογικές εκδηλώσεις για ζητήματα που αφορούν τον αντιεξουσιαστικό χώρο, όπως συζητήσεις για την ΑΛΦΑ, για το κίνημα των ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ, για της καταλήψεις, για την αντιεμπορευματική μουσική σκηνή.

Τον Αύγουστο του 1996 γίνεται φανερό από τις μέχρι τότε κινήσεις του δήμου θεσσαλονίκης ότι πλησιάζει η σύγκρουση για την εκκένωση της κατάληψης. Ήταν από την αρχή της κατάληψης γνωστό στην συλλογικότητα ότι το σπίτι, αν και ανήκε αρχικά σε ιδιώτη, βρισκότανε μέσα στα σχέδια του δήμου και του οργανισμού πολιτιστικής πρωτεύουσας για την ανάπτυξη της Άνω Πόλης. Άλλωστε, όπως φάνηκε από το πρώτο κείμενο της κατάληψης, αυτός ήταν και ένας από τους λόγους που έγινε η κατάληψη.

Αν και για μια δεκαετία το κτίριο της οδού Κρίσπυ 7 βρισκότανε άδειο, από την αρχή της κατάληψης άρχισαν οι πρώτες ενοχλήσεις και τα δημοσιεύματα περί αξιοποιήσεώς του από τον οργανισμό πολιτιστικής πρωτεύουσας. Στις 15 Δεκεμβρίου 1995 αγοράζεται τελικά το κτίριο από τον δήμο θεσσαλονίκης. Οι συνελεύσεις που γίνονται στο τέλος καλοκαιριού στην κατάληψη έχουν ως θέμα τις

αποφάσεις που πρέπει να παρθούν για την υπεράσπιση ενάντια στην απειλή καταστολής. Αποφασίζεται να ανανεωθεί το πλαίσιο της κατάληψης, έτσι ώστε να διορθωθούν αρκετές αντιφάσεις που υπήρχαν, έστω και δικαιολογημένα, σε σχέση με την τότε κατάσταση και με τις αρχικές διακηρύξεις, αλλά και για να είναι πιο ευκίνητη η κατάληψη στον αγώνα της υπεράσπισής της. Έχοντας πάρει απόφαση όλα τα μέλη της κατάληψης «...να υπερασπιστούμε την κατά-

ληψη Βαρβάρα... να μην συγκαταθέσουμε με κανένα τρόπο στα σχέδια τους για συναινεση και υποταγή», δημοσιοποιείται, τον Άυγουστο του '96, προκήρυξη σε σχέση με τον χαρακτήρα της κατάληψης. Σε αυτή την προκήρυξη η κατάληψη σταματάει, μετά από απόφαση όλων των μελών, να υπογράφει ως αυτοδιαχειριζόμενο

πολιτιστικό κοινωνικό κέντρο. Συνεχίζει την σύνθεση της στην βάση των πολιτικών συμφωνιών επάνω στην καθημερινότητα, την εμπειρία και της προσωπικές σχέσεις, όπως και τον Γενάρη του 1994, μόνο που η σύνθεση δεν γίνεται πια στην βάση δημιουργίας ενός κοινωνικού κέντρου, αλλά στην ανάγκη για «απάντηση στο στεγαστικό πρόβλημα

ενάντια στην λογική των υπέρογκων ενοικίων». Με αυτόν τον τρόπο η Βαρβάρα «είναι εδώ και τρία χρόνια το σπίτι μας, μέσα στο οποίο αναζητάμε τη δημιουργία της συλλογικότητας και της κοινότητας, βασισμένοι στις αρχές της ισοτιμίας, της συντροφικότητας, της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης (...) Αισθανόμαστε τον εαυτό μας, όχι σαν κάτι το μοναδικό ή ξεκομμένο από την κοινωνία, θέλουμε να είμαστε μέσα σε αυτήν. Είμαστε αλληλέγγυοι σε κάθε πράξη αντίστασης στην εξουσία και σε κάθε προσπάθεια δημιουργίας ελευθεριακών κοινωνικών επιχειρημάτων. Οι εστίες μιας τέτοιας δράσης είναι ρήγματα στο υπάρχον κοινωνικό σύστημα και φορείς των αξιών και της οργάνωσης μιας απελευθερωμένης κοινωνίας.». Συνεχίζεται να υποστηρίζεται από την συλλογικότητα η «δράση τοπικού χαρακτήρα, λόγω της αμεσότητας του φυσικού μας χώρου της γειτονιάς μας στην Άνω Πόλη.». Ενώ όσο αφορά την ίδια την κατάληψη «είναι η έμπρακτη μας πρόταση για την χρησιμοποίηση των άδειων κτιρίων, είτε από συλλογικότητες που θα τα διαχειρίζονται ανάλογα με τις προτεραιότητες και επιλογές τους, είτε από επιτροπές γειτονιάς που θα τα λειτουργούν σύμφωνα με τις ανάγκες της γειτονιάς, είτε από άστεγους που θα τα χρησιμοποιούν ως κατοικίες.».

Μια άλλη πολύ σημαντική απόφαση που λαμβάνεται εκείνο το καλοκαίρι είναι η ριψοκίνδυνη και πολυέξοδη σε κόστος και κόπο επιχείρηση επιδιόρθωσης και βαψίματος της μπροστά και της πίσω όψης του κτιρίου. Αυτή η ενέργεια, αν και τον καιρό που αποφασίστηκε φαινόταν ότι ήταν πολιτική κίνηση με στόχο τη δημιουργία μιας ασπίδας προστασίας της κατάληψης από την απειλή καταστολής, ήταν μα ιδέα που προϋπήρχε. Η κατάληψη Βαρβάρα ήταν από την αρχή υπέρ της προπαγάνδας του γεγονότος, δηλαδή πιστεύε πως ο καλύτερος τρόπος για να προπαγανδίζεις την άποψή σου για την οργάνωση της κοινωνίας εί-

ναι να οργανώνεσαι εσύ με αυτόν τον τρόπο και να τον δημοσιοποιείς. Η κίνηση αυτή που έγινε για την επισκευή των όψεων της κατάληψης έδειχνε ότι, όχι μόνο μπορούμε να διεκδικούμε με άμεσο τρόπο αυτά που μας ανήκουν, αλλά ότι μπορούμε να τα βελτιώσουμε με τρόπο κοινωνικό και θετικό.

Στις 25 Σεπτεμβρίου παραδίδεται στους καταληψίες το πρώτο πρωτόκολλο διοικητικής αποβολής. Στην ουσία προκειται για ένα τελεσίγραφο το οποίο λήγει στις 25 Οκτωβρίου και ζητάει την αποχώρηση των καταληψιών από το κτίριο της οδού Κρίσπου 7. Χάρης σε ένα μεγάλο ρεύμα συμπάραστασης από θεσσαλονίκη και από όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, με συγκεντρώσεις, χιλιάδες αφίσες από πολλές διαφορετικές ομαδοποιήσεις, fax και γράμματα διαμαρτυρίας στο δήμο θεσσαλονίκης και πορείες αποτρέπεται η επέμβαση των ΜΑΤ στην κατάληψη.

Μέσα στην χρονιά του 1997 ο δήμος θεσσαλονίκης και ο οργανισμός πολιτιστικής πρωτεύουσας έχει προβλήματα, έτσι υπάρχει αίσθημα σιγουριάς για την άμυνα της κατάληψης επειδή δεν φαίνεται να υπάρχει κίνδυνος καταστολής, τουλάχιστον μέχρι το τέλος του 1997. Όλοι-ες στην συνέλευση της κατάληψης συμφωνούν ότι αυτή την χρονιά πρέπει η δράση της κατάληψης να κινηθεί ενάντια στην πολιτιστική πρωτεύουσα. Είναι μια μοναδική ευκαιρία να προταθεί και στην πράξη ένας ελευθεριακός πολιτισμός ενάντια στην κυριαρχία της εμπορευματοποίησης. Δυστυχώς αυτές οι σκέψεις δεν έγιναν ποτέ πράξη. Τα τρεξίματα τεσσάρων μηνών για την υπεράσπιση της κατάληψης, οι χρονοβόρες επιδιορθώσεις των όψεων του κτιρίου που κράτησαν από τον Οκτώμβριο μέχρι τον Ιανουάριο του 1997 είχαν κουράσει τα μέλη της συλλογικότητας. Αρκετά σύντομα το κενό αυτό αναπληρώνεται, καθώς νέα μέλη έρχονται να συμπληρώσουν την σύνθεσή της συλλογικότητας. Νέες δουλειές γίνονται με μεγά-

λη όρεξη μέσα στους χώρους της κατάληψης, ανεβάζοντας το επίπεδο της ποιότητας των χώρων δραστηριότητας της κατάληψης. Επιδιορθώνεται το γήπεδο του μπάσκετ στην αυλή της κατάληψης, δημιουργείται συνεργείο μηχανών και γυμναστήριο με βάρη. Στα γεγονότα που ακολούθησαν μέσα στο καλοκαίρι του '97 με τις κινητοποιήσεις του δήμου θεσσαλονίκης για το γκρέμισμα των καστρόπληκτων, αν και χωρίς μια ενιαία άποψη και μέσα από διαφορετικές αντιλήψεις στο εσωτερικό της συνέλευσης της κατάληψης, συμμετέχουν οι καταληψίες τόσο στις ενέργειες ενάντια στα σχέδια του δήμου, όσο και στις νέες καταλήψεις που γίνονται στα καστρόπληκτα.

Στα τέλη Νοεμβρίου δεύτερο πρωτόκολλό διοικητικής αποβολής τοιχοκολείται στην κατάληψη και στις 20 Δεκεμβρίου μας γνωστοποιείται μήνυση του δήμου που έγινε ονομαστικά σε δύο πρόσωπα. Οι μηνυόμενοι αντιμετωπίζουν την κατηγορία της παράνομης κατάληψης δημοτικού κτιρίου και πρόκειται να δικαστούν στις 29 Ιανουαρίου.

Η καταγραφή αυτού του κειμένου έγινε με διάθεση, μετά από τέσσερα χρόνια αυτοργανωμένης ζωής και δράσης μέσα σε μία κατάληψη, να γίνει ένας πρώτος απολογισμός (πρώτα σε χρονική και ιστορική βάση) των πιο σημαντικών γεγονότων που έχουν απασχολήσει τους καταληψίες. Μέσα σε αυτά τα χρόνια οι δεκάδες των ατόμων που συμμετείχαν ανά καιρούς στην κατάληψη κάναμε πραγματικά ένα πειραματικό ταξίδι μέσα στις άγνωστες πτυχές των δυνατοτήτων και των ορίων μας. Ανακαλύψαμε ότι να ζεις σε μία κατάληψη δεν είναι καθόλου μια εύκολη υπόθεση. Είδαμε ότι, για να αποφύγουμε να τρωγόμαστε στο τέλος με τις σάρκες μας, πρέπει μέσα σε αυτή την πορεία της ζωής πέρα του ιδιωτικού να μάθουμε πολλά που αυτή η κοινωνία δεν θέλει να γνωρίσουμε, όπως ο σεβασμός στο διαφορετικό, η εμπιστοσύνη, η υπομονή, η υπευθυνότητα μεταξύ μας. Μέσα σε ένα εγχεί-

ρημα που προσπαθεί να ψηλαφήσει το αρνητικό αυτού του κόσμου, έννοιες όπως αλληλεγγύη, ισότητα δεν είναι κούφιας λέξεις. Απλά είναι άγνωστες για τους περισσότερους ή τις ξέρουν μόνο ως λέξεις και όχι μέσα από την πράξη και την εμπειρία. Εμείς δεν λέμε πως έχουμε καταλήξει σε κανένα συμπέρασμα. Εμείς λέμε ότι έχουμε να μάθουμε ακόμα πάρα πολλά. Υπάρχουν αναμνήσεις που μας φέρνουν λύπη και απογοήτευση, ξέρουμε ότι και εμείς οι ίδιοι πάρα πολλές φορές δεν είμαστε αυτό που θα θέλαμε. Σε καμιά όμως περίπτωση όμως δεν θα αλλάζαμε αυτά τα χρόνια που ζήσαμε στην κατάληψη Βαρβάρα με τις αξίες και την ζωή που μας επιφυλάσσει η εξουσία.

Κατάληψη Βαρβάρα, Ιανουάριος 1998